

Laura Suomela

Kanarian säpinät

Kuvittanut Markus Pyörälä

Werner Söderström Osakeyhtiö
Helsinki

I. LUKU

Matkalaukkuni oli levällään keskellä olohuoneen lattiaa ja koko perhe oli kerääntynyt sen ympärille. Äiti varmisti, että kaikki tarpeellinen oli pakattu.

Aivan kohta lähtisin kauan odottamalleni Kanarian-matkalle yhdessä parhaan kaverini, Iston ja hänen perheensä kanssa. Tuntui hassulta olla hereillä keskellä yötä. Isoveljeni Leevi oli uhrautunut valvomaan sen kunniaksi, että olin lähdössä.

– Juho, mites meinaat pärjätä surkeilla enkun taidoillas

etelässä? Osaatko sanoo esimerkiksi: Olen eksynyt, myöhästyin lennolta tai passini on varastettu?

– Joo, varmaan mä tarviin tollasia lauseita Kanarialla. Sä oot vaan kateellinen, kun et pääse mukaan ja joudut jäämään tänne lumen keskelle.

– Älkääs nyt pojat aloittako. Ei ole kiva kinata juuri ennen lähtöä, äiti sanoi ja laittoi passini erilliseen kaulapussiin.

– Minä opetan sinulle Juho vähän espanjan alkeita, niin voit puhua paikallisten kieltä, iskä intoili. – *Hola* tarkoittaa hei ja *gracias* kiitos. Olin nuorena poikamiehenä kerran Playa del Inglesissä. Vieläkin muistan, kuinka mukava suomalaisravintola siellä oli, söin muussia ja lihapullia.

– Aika junttia syödä ulkomailla suomalaisessa ravintolassa. Eiks tarkoitus oo niinku tutustua uuteen kulttuuriin? Leevi kuittaili.

– Kyllä Tuula ja Jarmo hoitavat kaikki keskustelut reissussa, Juhon ei tarvitse murehtia sitä englantia, äiti sanoi.

Minua ei jännittänyt englannin puhuminen eikä tuleva reissu muutenkaan, jos vertaa viime kesään ja elämäni ensimmäiseen leiriin Lökkisaarella. Silloin olin ollut lähdön hetkellä aivan paniikissa. Nyt oli toinen ääni kellossa, sillä tuskin maltoin odottaa, että pääsisimme matkaan.

Hommahan meni niin, että Iston perhe oli saanut syyskuussa loistoidean lähteä hiihtolomalla etelään. Olin kateudesta vihreä, koska olen aina haaveillut pääseväni turkoosin meren rantaan makoilemaan pehmeälle hiekalle. Ajattelin, että Isto oli oikea onnenpekka. En ollut koskaan ollut

ulkomailla, paitsi pari kertaa ruotsinlaivalla. Olisi ollut unelmien täyttymys päästä lentokoneeseen ja kokea mahtava lomareissu keskellä kylmintä talvea.

Mutta yhtenä päivänä, kun olimme ulkoiluttamassa koiraa Unskia, Iston päähän pälkähti kuningasajatus. Minun olisi ehdottomasti tultava mukaan Kanarialle. Voisimme tehdä reissussa kaikkea sika kivaa, vaikka oman lomaelokuvan! Innostuin ideasta suunnattomasti. Iston kummit lapsineen olivat myös lähdössä mukaan matkalle ja Istoa ahdisti jo ajatuskin viikosta serkkujen seurassa. Tämä oli lisäperuste sille, että minut oli saatava lomaseurueeseen. Varsinkin toinen serkuista, Sakari, oli kuulemma varsinainen räkänokka, joka seurasi aina Istoa kuin hai laivaa.

Iston vanhemmat suostuivat helposti. Heidän mielestään oli tosi hauskaa, että lähtisin mukaan etelän aurinkoon. Iston pikkusisko, Teresa, olisi koko loman Saana-serkkunsa kanssa, joten oli reilua, että Istollakin olisi ikäistään seuraa.

Meidän perhe lomailee aina kotimaassa. Olemme mummun ja vaarin mökillä tai käymme jossain Ähtärin eläinpuistossa. Se on ismän suosikkikohta, koska siellä on karhuja.

Kun kerroin ehdotuksen äidille, sillä meinasi mennä keksi väärään kurkuun. Siinä olikin mankuminen, että sain kotiväen suostumaan. Äiti jankutti, ettei meillä ole ylimääräisiä säästöjä ja itse saisin rahat jostain taikoa, jos meinaisin reissuun lähteä. Isä säesti taustalla, että asioiden eteen pitää ponnistella. Minä lupasin pistää Darth Wader -säästölippaaseen kaikki viikkorahani syksystä lähtien. Huhkin myös kotona kuin hullu; pesin auton, kannoin puita piha-

varastoon, haravoin, tein lumityöt ja sen sellaista. Iskä maksoi niistä töistä aina vähän. Lisäksi liitin säästökassaan vielä isovanhemmilta ja kummeilta saadut synttärilahjarahat. Lopulta äiti ja isä vakuuttuivat, että yritin säästää tosissani, kun näkivät, että säästöpossuni alkoi täyttyä. En saanut ihan koko matkarahaa kasaan, mutta äiti ja isä sponsoroivat loput, koska olin ollut esimerkillisen ahkera.

– Juho, et sitte hukkaa tota kallista videokameraa Kanarialla, Leevi varoitteli.

– No en tietenkään. Me tehdään Iston kanssa reissussa jäätävän hieno lomaelokuva. Mä oon virallinen kuvaaja ja vahdin kameraa koko ajan.

– Tosi mukavaa, sitten mekin nähdään videolta, millainen loma teillä oli, äiti sanoi.

Rapsuttelin Unskia ja kerroin sille, ettei sen tarvitsisi olla huolissaan, palaisin kyllä takaisin. Unski tuijotti minua ja näytti siltä, että olisi ymmärtänyt mitä sanoin.

– Jipii, nyt Saarelat tulee! huusin riemuissani, kun heidän autonsa kurvasi pihaamme.

– Se on menoa nyt. Pitäkää ikimuistoinen lomaviikko, äiti sanoi ja rutisti minusta melkein ilmat pihalle.

– Tuo hyvät tuliaiset, Leevi sanoi ja hymyili.

Halasin vielä iskääkin, joka sanoi: ”Hauskaa reissua Juhnukka. Laita joka päivä tekstiviesti, että kaikki on hyvin. Ei sitten muuta kun *Adios!*”

Onneksi iskä ei koskaan sanonut Juhnukka kavereiden kuullen.

2. LUKU

Matka Helsinki-Vantaan lentokentälle kesti pari tuntia. Iston äiti, Tuula, täytti autossa sudokua. Minä katselin ikkunasta ulos ja mietin, miltä lentäminen tuntuisi. Ympärillä oli pilkkopimeää, välillä näkyi kaupunkien valoja. Teresa nukui kuin tukki, ja Isto naputteli läppäriään.

Lentokentän parkkipaikalla tapasimme Iston kummit. Iston kummitäti oli valmiiksi jo tosi ruskea ja hänellä oli aivan valkoiset hampaat ja pitkät kynnet, joissa oli timantteja.

– Sä olet varmaan Juhon, hei vaan, mä olen Järvelän Helena, hän sanoi ja tervehti kädestä pitäen. – Kivaa, kun lähdit mukaan matkalle, voitte pitää sitten Iston kanssa meidän Saanalle ja Sakarille seuraa. Tules Pete sinäkin esittäytymään Juholle.

Hymyilin vähän jäykästi ja kättelin Peteä, joka vaikutti mukavalta. Isto tuli salamana viereeni ja kuiskasi korvaani:

– Ei TOSIAAN viihdytetä koko aikaa mun serkkuja, meillä on aivan toiset kuviot, voin kertoa.

– Ja Isto! Mitä kummijätkä, Pete sanoi ja läimäytti Itoa

tuttavallisesti selkään. – Ei olla nähtykään kun viimeksi kalamarkkinoilla kesällä.

– Mitäs tässä, ei mitään ihmeellistä, Isto sanoi ja katseli vähän ihailevasti kummisetäänsä.

– Se on sitten aurinkoa luvassa. Onko kaikilla vyölaukut mukana ja sukat korkeella? Pete sanoi ja nauroi.

– Mulla on ainakin vyölaukku, Isto totesi ja esitteli ylpeänä mustan turistilaukkunsa.

Teresa ja Saana ovat molemmat ekaluokkalaisia ja sen lisäksi täysin erottamattomat. Korvia viilsi kun tytöt kirkuivat onnesta nähdessään toisensa. Tajusin heti, että tytöistä ei ainakaan koituisi lomalla riesaa, koska he olisivat koko ajan kahdestaan.

– Moi Isto, kato mulla on näin paljon Pokemon-kortteja, Sakari esitelmöi ja kiilasi itsensä Iston kylkeen.

– Kerääks joku vielä noita?

– Juu, meidän Sakke oikein harrastaa sitä, että aina kirppiksiltä etsitään Poke-kortteja, Helena kertoi.

– Mullakin oli noita pienenä, Isto sanoi ja ilmeestä näki, että Isto yritti katkaista jutun lyhyeen.

Sakarilla oli vaalea pottamainen tukka, joka sai hänet näyttämään ihan joltain tatilta.

Lähdimme vetämään matkalaukkuja kohti lentokentän lähtöterminaalia. Ensimmäiseksi oli edessä lähtöselvitys. Näytimme matkaliput ja passit. Matkalaukut punnittiin ja laitettiin liukuhihnalle, josta ne jotenkin kulkeutuisivat lentokoneeseen. Tuula yritti tuoda käsilaukussaan valttavan aurinkorasvatonkan, joka takavarikoitiin välittömästi.

Istonkaan perhe ei ollut matkaillut muualla kuin Tallinnassa ja he olivat melko pihalla lentokentän säännöistä, esimerkiksi siitä, että suuria nestemääriä ei saanut tuoda koneeseen vaan ne piti pakata matkalaukkuihin. Tiesin aika paljon lentokentän systeemeistä, koska olin katsellut tositivee-ohjelmia. Minulla oli yksi matkalaukku ja käsimatkatavarana pieni reppu. Turvatarkastuksessa tuli väkisin sellainen pelonsekainen olo, että olisin ollut salakuljettamassa jotain, vaikka en ollutkaan. Isto vain nauratti, mutta minä olin onnellinen, kun pääsimme lähtöportin läpi.

Menimme ensimmäisenä kioskille.

– Voi rypsiporsas, kato näitä hintoja! Karkkipussi neljä euroa ja näin pieni, Isto sanoi järkyttyneenä.

– Pakko ostaa jotain juotavaa, makso mitä makso, sanoin ja ostin kokiksen ja pienen karkkipussin.

Isto osti energiajuoman ja juustonaksuja. Istuimme pehmeille penkeille ja tarkkailimme millaista porukkaa meidän lähtöportin läheisyyteen kerääntyi. Monet pikkulapset nukuivat vanhempiensa sylissä, koska oli vielä aamuyö. Joku eläkeläisiseurue linnoittautui viereemme mölyämään. Katseeni kiinnittyi nuoreen pariin, joka oli pukeutunut mustiin vaatteisiin. Molempien housuissa roikkui kettinkejä ja miehen takki oli täynnä niittejä. Naisella oli tosi voimakas, musta silmämeikki, mutta myös miehen silmiä ympäröivät paksut, mustat viivat. Pariskunta kilisi kävellessään. Istokin huomasi sen ja alkoi lauloi hiljaa korvaani: ”Kulkuset, kulkuset, riemuin helkkäilee.” Isto on ladannut soittoäänekseen kyseisen rallatuksen YouTubesta pieruäänellä. Se alkaa olla

jo aika vanha vitsi. Nimesimme miehen ja naisen välittömästi niittipariskunnaksi. Istuimme penkeille ja oli hienoa katsella, kun vähän väliä ikkunasta näkyi lentokoneita, jotka kiihdyttivät kiitorataa pitkin ja lopulta nousivat ilmaan. Lentokentän kuulutuksia kuunnellessa tuli tosi kansainvälinen olo.

– Isto, onko tuo energiajuoma? Tuula kysyi ja osoitti kiukusta tärisevällä etusormellaan tölkkiä.

– Joo, mä ostin tän, ku oli hirveen jano ja väsyttää.

– Isto sinä tiedät oikein hyvin, että meidän perheessä ei energiajuomaa juoda, kukaan ei kaipaa ylimääräistä energiaa tähän sirkukseen. Tuollaista lisäainemyrkkyä et juo, onko selvä?

Tuulaa taisi jännittää lähtö enemmän kuin meitä. Jämpti hän oli aina, mutta ei yleensä noin takakireä.

– Miksköhän äidillä renkkaa hermot, vaikka ollaan lomalle lähdössä? Isto kuiskasi minulle ja antoi tyhjän juomatölkin Tuulalle, joka lähti viemään sitä korot kopisten roskikseen.

– Ehkä se on loman tarpeessa, sanoin.

Mietin miksi vanhemmat melkein aina puhuvat kirja-kieltä silloin, kun niiltä palaa käämi.

Yhtäkkiä huomasin edessäni lattialla mustan lompakon. Se oli vain muutaman metrin päässä meistä. Pinkkaisin nopeasti hakemaan sen.

– Hei kato, tää on jäänyt joltain.

– Lompakko! Lomahan alkaa lupaavasti, kato onks siellä rahaa?

Kurkkasin lompsaan ja siellä oli kauhea tukko seteleitä.

Vilautin setelinippua vaivihkaa Istolle.

– Voi sikanauta, mitkä hillot! Mitä nyt tehdään?

– Ei vitsi, onkohan täällä ajokortti tai jotain, mistä näkis kenen tää on? mietin ja tutkailin lompakon sisältöä. – Tässä on käyntikortti: ”Viktor Salin”.

– Niin ja tossa alla lukee yrityksen nimi: ”Haukkaa hap-pea, parhaat ilmastointilaitteet meiltä”, Isto sanoi.

– Ei ehkä kannata tonkia enempää. Viedään tää teidän isälle.

Jarmo istui meitä vastapäätä penkeillä juttelemassa Peten kanssa, eikä ollut yhtään seurannut touhujamme.

– Isä kato, me löydettiin tällanen lompsa, ja täällä on aina-kin tonni! Tästä saatais käteistä lomamenoihin, Isto vitsaili.

– Voi helkkari, joltain on tippunut se taskusta. Hyvä kun löysitte. Pitää viedä se heti lentokentän henkilökunnalle. Kyllä on paljon käteistä jollain, Jarmo ihmetteli.

– Mennään viemään se tuolle tyyppille, niin ja vaaditaan meille hyvät löytöpalkkiot, Isto sanoi ja osoitti naista, joka selasi papereita pienen tiskin takana.

– Aattele, jos kukaan rehellinen ei olis löytänyt sitä ja olis vaan ottanut rahat, sanoin.

– Niinpä, onneks me löydettiin. Me ollaan tunnetusti kunnan kansalaisia.

Kävelimme reippaasti lentokenttävirikailijan luo ja Jarmo kertoi, mistä lompakko oli löytynyt. Samassa eteemme kii-lasi mies, joka näytti hätääntyneeltä.

– Etsittekö jotain? virikailija kysyi.

– Kyllä, lompakkoni on tipahtanut johonkin tähän lähelle.

- Nuo pojat löysivät tällaisen, näyttääkö tutulta? Jarmo kysyi ja vilautti mustaa lompkaa.

- Kyllä! Tuo on minun lompakkoni. Voin kertoa tarkasti mitä se sisältää, jotta tiedät, etten huijaa.

Virkailija seurasi tilannetta valppaana. Tuntomerkkien jälkeen hän sanoi Jarmolle, että lompakon voi luovuttaa omistajalle.

- Tuhannet kiitokset, Viktor Salin sanoi Jarmolle.
- Eipä kestä, itse asiassa nämä pojat löysivät lompakkosi tuolta lattialta.

Olin varma, että kohta saisimme mojavon löytöpalkkion, mutta Viktor ei noteerannut meitä mitenkään. Hän paasasi vain Jarmolle siitä, kuinka rehellisyys maan perii ja kuinka hienoa on, että Suomessa voi luottaa ihmisiin.

3. LUKU

Lähtöporttimme avattiin ja matkustajat kerääntyivät jonoksi. Pidin passia ja lentolippua tiukasti kädessäni. Kävelimme jännää putkea pitkin lentokoneeseen, jossa lentoemännät hymyillen viittoivat ovelta minne piti mennä. Meidän paikkamme olivat melkein siiven kohdalla, eli keskellä konetta. Teresa ja Saana istuivat tietenkin vierekkäin. Sain onneksi ikkunapaikan ja Isto harmitti, että hän joutui keskipenkille. Lupasin, että Isto saisi välillä tulla ikkunan viereen, jotta näkisi upeita vuoristoja. Edessäni istui joku bisnesmies, joka kailotti kovaan ääneen, että hän aikoi tehdä Las Palmasissa kovan luokan kaupat. Hänen vieressään istuva mies kuunteli kiinnostuneena.

Lentoemäntä viittoi, missä koneen hätäuloskäynnit ovat ja miten happinaamari tarvittaessa tipahtaisi katosta. Heidän esitystään oli hauska katsoa, vaikka minua alkoikin vaivata kauhunsekainen ajatus, että joutuisimme tekemään pakkolaskun keskellä valtamerta. Isto alkoi matkia viittomista, mutta Tuula käski lopettaa heti paikalla.

Oli jännä tunne, kun lentokone suuntasi hiljaa kohti kiito-

rataa. Nyt mentiin eikä meinattu. Kädet alkoivat hiota ja sydämeni takoi kiiwaasti. Yhtäkkiä kone alkoi kiihdyttää kuin formula-auto. Sitten koneen nokka irtosi maasta ja pongahdimme ilmaan. Tunne oli aivan mielettömän hieno. Korvissani napsui ihmeellisesti. Äiti oli käskenyt syödä lentokoneen nousun hetkellä purkkaa ja jauhoin sitä minkä ehdin. Se kuulemma auttaisi, jos korviin sattuisi. Isto alkoi huutaa ääneen ja rummutti polviinsa vanhaa iskelmää.

– Wuhuu, täältä tullaan Kanaria! Oo Las Palmas, oo Las Palmas, sun helmaasi aina jään!

Lähellä istuvat ihmiset nauroivat Istolle hyväntahtoisesti.

– Koska saa ruokaa? Isto kysyi lentoemännältä, joka käveli ohi.

– Hetki vielä, aloitamme tarjoilun aivan pian, lentoemäntä hymyili ja Isto hymyili leveästi takaisin.

Katselin ihmeissäni, kun nousimme pilvien läpi yläilmoihin. Sakke ja Helena istuivat takanamme. Sakke tunki päänsä penkin välistä ja esitteli meille väkisin Poke-korttejaan. Siinä oli monia tuttuja kortteja, joita minullakin oli kotona. En enää kerännyt niitä, mutta vanhat kortit olivat edelleen säilössä muovitaskuissa. Sakke kaivoi nenäänsä antaumuksella.

– Mitä löytyy? Isto kysyi.

Sakke vetäytyi kortteineen omalle paikalleen hieman häkeltyneenä. Tarjoilukärry kolisi käytävällä. Isto lähti vessaan ja sillä välin lentoemäntä toi ruokamme. Laskin tarjotimen alas ja avasin pienen foliokannellisen rasian. Alta paljastui höyryävän kuuma pasta-ateria.

- Mitä tää on? Sakke kysyi kuuluvasti takanamme.
- Kanapastaa, Helena vastasi.
- Kananpaskaa! Hyi mä en kyllä syö! Sakke mesoi.

Yritimme Iston kanssa hillitä itsemme, mutta ei voinut mitään, purskahdimme väkisin nauruun. Kuulin, kuinka Helena kuiskasi topakasti Sakelle, että ei saa sanoa rumaa sanaa ja että ateria on pastaa, samaa kuin makaroni.

Ruoan jälkeen alkoi nukuttaa. Edessäni istuva bisnesmies kallisti istuimensa melkein makuuasentoon, hyvästi jalkatila. Tuntui kuin olisin ollut syöttötuolissa. Lentokapteeni puhui välillä mikkiin jotain ihme siansaksaa, josta en tajunnut mitään, vaikka olin aika hyvä enkussa. Välillä jalat puutuivat istumisesta ja etuviistossa istuva pappu kuorsasi kuin hinaaja. Olin silti ihan liekeissä, koska lensin elämäni ensimmäistä kertaa. En voinut tajuta, että olimme pilvien päällä ja ikkunasta näkyi vain aurinko ja sininen taivas.

Isto osti koneesta arvan ja voitti miesten deodorantin. Sillä on aina uskomattoman hyvä tuuri kaikessa. Aloin kuvata ensimmäistä otosta lomavideoomme ja Isto toimi selostajana.

– Olemme nyt lentokoneessa, ja matka ei ole alkanut kovin lupaavasti. Juho ei mahdu istumaan kunnolla ja matkustajia pidetään nälässä. Juho, kuvaa hetki tätä tyhjää foliolootaa. No niin, tässä näette kuinka naurettavan pieni ateria täällä tarjoihtiin. Pyysin santsiannosta, mutta en saanut, vaikka olen kasvavassa iässä. Voitin muuten tällaisen hienon deodorantin. Aion testata sitä kohta koska tunnelma on melko hikinen. Arvoisat katsojat, huomatkaa, että

tätä penkkiä voi säätää. Tästä napista menee eteen ja tästä taakse, ja vielä kerran eteen ja taakse.

– Isto, voisitko lopettaa sen penkin kanssa leikkimisen, Helena pyysi takanamme.

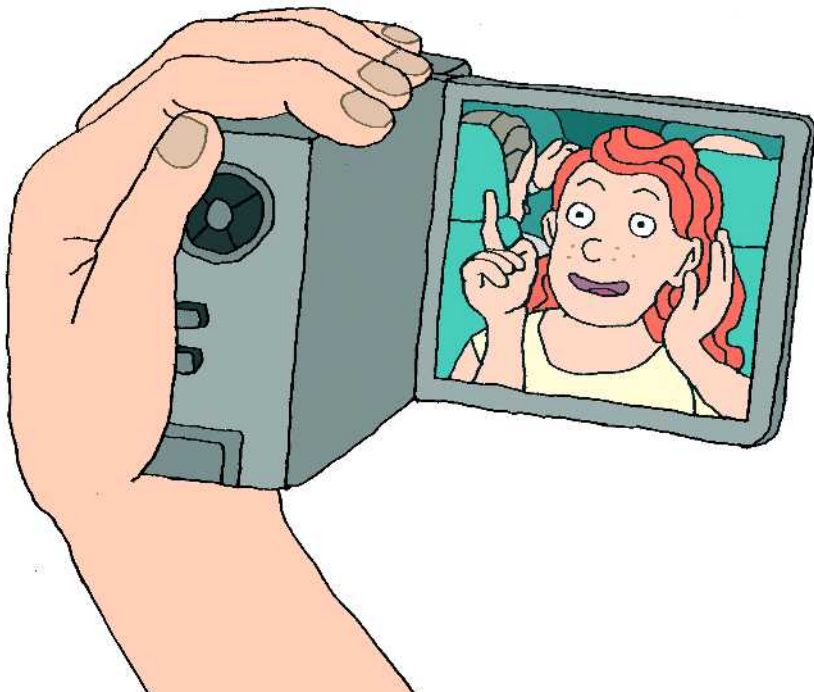
– Kuten huomaatte, arvoisat katsojat, kaikki matkustajat eivät näköjään vielä ole aivan lomatunnelmissa. No niin, päätämme lähetyksen ilmasta tähän.

– Vitsit, meidän lomaelokuvasta tulee sairaan hieno, sanoin.

– Todellakin, se saa vielä Oscar-palkinnon. Annetaan sille joku hyvä nimi, Isto täpisi.

– Kanarian säpinät, ehdotin.

– Sovittu, säpinää taas tiedossa, kun me ollaan paikalla, Isto sanoi innoissaan.

4. LUKU

Aurinko porotti pilvettömältä taivaalta, kun saavuimme Las Palmasiin. Ilma oli lämmin ja paljon kosteampi kuin Suomessa kesäisin. Minulle tuli mieleen kylpylän höyrysauna. Lähdimme raahaamaan matkalaukkujamme bussille päin. Siellä ruskettunut, hymyilevä matkaopas jo viittoikin kädesään kyltti, jossa luki: ”Onnen lomat”.

Bussikuski kaahasi kuin hullu. Pelkäsin koko tunnin ajomatkan ajan, että kohta jysähtää. Saavuimme onneksi ehjinä Puerto Ricoon. Hotelli oli vitivalkoinen ja se sijaitsi ison kukkulan huipulla. Maisema hotellin pihalta oli upea. Edesämme avautui rajaton meri! Otin kameran esiin ja aloin kuvata. Hotelliimme oli tulossa aika paljon lentokoneesta tuttuja ihmisiä. Tunnistin ainakin edessäni istuneen bisnesmiehen, niittipariskunnan ja papan, joka oli kuorsannut kuuluvasti.

Veimme kampeemme hotellin aulaan. Tuula ja Jarmo hommasivat avaimet tiskiltä, jota sanottiin hienosti reseptioniksi, arkisemmin respaksi. Lähdimme hissillä hotellihuoneeseen.

Huoneistossamme oli pieni olohuone ja kaksi makuuhuonetta. Minulle oli vähän yllätys, että siellä oli keittiökin, jossa voisi itse kokkailla. Kurkistimme jääkaappiin, se oli tyhjä. Parvekkeella oli hienoja aurinkotuoleja ja sieltä näki suoraan merelle. Tuula hössötti ja purki matkatavaroita. Oli hienoa, että meillä oli oma huone. Toisessa nukkuivat Tuula ja Jarmo, Teresa nukkuisi lisävuoteella olohuoneessa.

Tuula keitti ensimmäiseksi kahvit ja siitä tuli heti tosi kodikas olo. Minä tykkään maitokahvista. Olen juonut sitä aika pienestä asti. Kysyin ihmeissäni, mistä Tuula oli ehtinyt taikoa jo pullapitkonkin pöytään.

– Mulla oli kato matkalaukussa pullat ja kahveet eväänä, pari keksipakettia, suodatinpusseja ja hyla-maito, Tuula sanoi ja hymyili tyytyväisenä siitä, että osasi olla käytännöllinen.

– Se on toi meidän kätevä emäntä, joka hoitaa hommat, sanoi Jarmo ja näytti ilahtuneelta, kun sai kupillisen kahvia ja siivun pullaa.

– Kyllä olis niin kiva osata espanjaa, että voisi jutella paikallisten kanssa, Tuula haaveili. – Mikähän siinäkin on, että syksyn espanjan tunnilta jäi mieleen vain yksi epäolennainen lause.

– No mikä? Jarmo kysyi sohvalta.

– *Trabajo mucho pero gano poco.*

– Mitä se tarkoittaa?

– Työskentelen paljon, mutta ansaitseen vähän, Tuula nau-rahti.

– Perhepäivähoitaja tekee kyllä pitkää päivää, mutta sähän

tykkäät lapsista, Jarmo sanoi ja hörppi kahvia.

– Et sitte häpäse meitä täällä espanjan taidoillas, Isto sanoi ja mupelsi pullaa.

Minä olin jo ahminut pullani ja kuikuilin ikkunasta hotellin sisäpihalle.

– Äiti, voidaanko me käydä katsomassa uima-altaita? Isto kysyi.

– Pyytäkää Jarmo mukaan, niin ette eksy.

Jarmo räpläsi sohvalla paikallisia tv-kanavia.

– Odottakaas nyt hetki, ei jaksa heti lähteä, kun justiinsa tultiin. Pitäis vetää pienet tirsat. Menkää te keskenänne, ei täällä voi eksyä, kun ette mene ulos. Muistatte vaan huoneen numeron 316, Helenalla ja Petrillä on 314.

– Annaksä Jarmo niiden nyt keskenään lähteä tuonne hortoilemaan? Tuula kysyi epävarmana.

– Älä stressaa, kyllä pojat pärjää, ei niitä tartte vahtia niinku pikkulapsia.

– No ei niin, mutta luulisi että olisit jo vihdoin oppinut vanhemmuuden säännön numero yksi: Jos toinen on kieltänyt, et voi antaa lupaa.

Jarmo hyppäsi kuin rusakko ylös sohvalta harmistuneen näköisenä, iski mainoslippiksen päähänsä, nosti housujaan ja sanoi meille: ”Mennään.”

– Niin ja otatte Teresan mukaan, Iston äiti huusi perään.

Uima-allasalue oli aivan huippu. Keskellä aluetta oli valtava uima-allas, jonka keskellä oli pieni ”saari”, jossa kasvoi palmuja. Yksi matalampi allas oli pienille lapsille. Sivum-

*Isto hyppäsi lavalle ja otti juontajan mikrofonin käteensä.
– Tämä homma selvitetään tässä ja nyt, kaikkien meidän
lomalaisten edessä, Isto julisti mikkiin.*

Juho pääsee parhaan kaverinsa Iston ja tämän perheen kanssa hiihtolomaviikoksi Kanarialle – elämänsä ensimmäiselle etelänlomalle. Hiekkarannat ja sininen meri tekevät vaikutuksen, ja Iston seurassa riittää naurua ja sähläystä. Pojat kuvaavat matkastaan hervotonta elokuvaa, joka tallennetaan Iston läppärille. Kun se katoaa, loma saa uuden käänteen ja tapahtumien tahti kiihtyy. Onnistuvatko pojat selvittämään tilanteen ajoissa?

Juho ja Isto ovat aikaisemmin seikkailleet *Lokkisaaren säpinöissä*, joka valittiin Lasten LukuVarkaus -ehdokkaaksi 2013. Kirjat voi lukea itsenäisinä kertomuksina.

Kansi: Markus Pyörälä
ISBN 978-951-0-39902-6
L 84.2 wsoy.fi

